

Az írók lapja – és a könyvtárosok

Ritkán fordult elő, hogy ennyi, s olyan egyöntetű írásbeli és szóbeli tiltakozás érkezzék a könyvtárosoktól szerkesztőségünkbe, mint az Élet és Irodalom június 23-ji számának glosszája miatt. Mi történt hát, jogos volt-e a felháborodás?

Ismert dolog, hogy három könyvtáros — felszabadulásunk óta első ízben — UNESCO ösztöndíjjal Nyugat-Európában járt az ottani könyvtárépítkezések és berendezések tanulmányozására. Alig érkeztek haza, egymás után kapták a meghívásokat a különböző könyvtáros kollektíváktól, hogy számoljanak be tapasztalataikról. Az első beszámolók megtörténtek, s az érdeklődő könyvtárosok már ezekből is látták, hogy igen nagy haszonnal járt a tanulmányút, bár a tapasztalatok részletes feltárása és közlése csak ezután következik.

Az egyik beszámoló után MTI közlemény jelent meg a Magyar Nemzetben. A közlemény rövid volt, túlságosan summázó, szakszerűtlen és semmitmondó. A könyvtárosok azonban nem lepődtek meg ezen, mert a sajtó részéről — sajnos — ehhez vannak szokva. A mi ügyeinkkel a sajtó nagyon sokszor csak ilyen módon foglalkozik. Am még így is örültünk, hogy hírt adott egy napilap az eseményről.

Az Élet és Irodalomtól persze mást vártunk. Az Élet és Irodalom hasonló feladatot tölt be a művelődéspolitikában, mint a könyvtárak. Más eszközökkel persze, de egymás munkáját kiegészítik, ezért közöttük kívánatos az együttműködés és az összhang. Fel is figyelt a lap a Magyar Nemzet hiányos közleményére és egy glosszában megírta, hogy — jobb lett volna, ha a könyvtárosok Újpestre utaznak, mert ott is szerezhettek volna hasonló tapasztalatokat.

Erre indult meg a tiltakozások áradata a pártközponthoz, a minisztériumhoz, a Könyvtártudományi és Módszertani Központozhoz, az Élet és Irodalomhoz, a könyvtárosokhoz és még néhány más laphoz. Illetékes hely helyreigazító nyilatkozatot küldött az Élet és Irodalomhoz, amely azt nem közölte, hanem a glosszáiról Faragó Vilmos újabb glosszáját tette közzé, amelyben ő főlényeskedő kézlegyintéssel igyekezett elhárítani magától a felelősséget.

Az eset arra ösztönöz bennünket, hogy megírjuk, mit várunk mi, könyvtárosok, hasonló ügyekben a magyar írók lapjától.

1. Azt várjuk, hogy a lap foglalkozzék érdemben a könyvtárügy kicsiny és nagy problémáival, de hiteles forrásokból szerezzen megfelelő értesüléseket, s ne csak azt kérdezze meg egyik könyvtártól — mint most —, hogy hányas villamossal lehet Újpestre utazni.

2. Azt várjuk, hogy ismerje és ismertesse a könyvtáraknak, mint az irodalmi nevelés fontos tényezőinek fő problémáit. Hogy tudja például, hogy könyvtáraink elhelyezése és felszerelése nagyon elmaradott, de biztató a helyzet, mert reményt keltő tanácsai és társadalmi kezdeményezések során napirendre került a könyvtárak építése, szépítése, ezért most már halaszthatatlan a külföldi tapasztalatok számbavétele.

3. Azt várjuk, hogy a magyar írók lapjának az a munkatársa, aki a népműveléssel és a könyvtárakkal foglalkozik, név szerint is ismerje a könyvtárügy kiemelkedő eredményeket elérő, országos tekintélyű munkatársait, például Kellner Bélát, Lipták Pált és Sebestyén Gézát, akik a tanulmányút résztvevői voltak, s akiknek nevével kapcsolatban fel sem merülhetnek a glossza egyáltalán nem jóindulatú feltételezései. És tudja azt, hogy a Könyvtártudományi és Módszertani Központ tájékoztatási osztályának vezetője illetékes ilyen ügyekben hivatalos szakvéleményt adni s emiatt az illető helyreigazító nyilatkozatát nem lehet „egy Bóday Pál aláírással érkezett levélnek” minősíteni.

Bizony, jogos volt a könyvtárosok felháborodása, akik a glosszával kapcsolatban rossz ízű, olcsó demagógiát emlegettek.

Az olvasás művészet Olvasni is meg kell tanulni, erről már beszéltünk; de hogy az olvasás művészet: erre nemcsak az olvasókat, hanem az írókat is, önmagunkat is rá kell nevelnünk. Aki járatos az olvasás művészetében, az egy könyv olvasásakor sok könyv jelenlétét érzi, az éppen olvasott könyvben szereplő alakok arra készítetik, hogy más művek hőseivel is kapcsolatba hozza és összehasonlítsa őket.

J. R. Becher